

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

22 Οκτωβρίου 2006
Κυριακή ΣΤ΄ Λουκά (Λουκ. 8, 27-39)

Πολλές φορές στα ιερά Ευαγγέλια περιγράφονται οι έπεμβάσεις του Χριστού στους δαιμονιζόμενους, όπως στο σημερινό δαιμονιζόμενο των Γαδαρηνών. Ο Χριστός έπεμβαίνοντας, απαλλάσσει τους δυστυχισμένους και ταλαιπωρημένους ανθρώπους που βρίσκονται κάτω από την έπήρεια των δαιμόνων.

Πέραν όμως της θεϊκής δυνάμεως και έξουσίας του Χριστού επάνω στους ανθρώπους και τα πράγματα· πέραν της εύσπλαχνίας και φιλανθρωπίας Του, υπάρχει και το πνευματικό μέρος. Η Έκκλησία με την παρουσίαση αυτών των έπεμβάσεων του Χριστού, επιθυμεί να τονίσει ότι ο μοναδικός μας έχθρος είναι ο διάβολος.

Αυτό βεβαίως δεν πρέπει να το ξεχνούμε. Να μην ξεχνούμε δηλαδή τον κίνδυνο που διατρέχουμε κάθε στιγμή από την κακότητα και διαστροφή του διαβόλου, που πάντα παραμονεύει να βρει την κατάλληλη στιγμή.

Γράφει ο απόστολος Παύλος· «πραγματικά δεν έχουμε να παλαίψουμε προς αντιπάλους όμοιους με έμας με αίμα και σάρκα σαν την δική μας. Άλλ' ή πάλη και ο πόλεμος είναι προς τις έξουσίες, προς τα διαβολικά αυτά πράγματα, προς τους κοσμοκράτορες των βυθισμένων στο ήθικò σκοτάδι, το οποίο επικρατεί στον αιώνα τουτο».

Έπειδή δε ή πάλη ή δική μας είναι έναντίον των διαβολικών ενεργειών, γι' αυτό και ή Έκκλησία δεν σταματά το έργο της, «να μορφώσει κοινωνικώς εύπρεπείς και πολιτικώς χρηστους τύπους ανθρώπων». Πάει πιδό πέρα και ζητεί να μορφώσει τον Χριστό στις καρδιές των πιστών· να κάνει αγίους ανθρώπους, που θα έχουν τη δυνατότητα για την πάλη με το κακό και συνεπώς να διασώζουν την ύπαρξή τους.

Έτσι, όπως γίνεται αντιληπτό, ο κίνδυνος που διατρέχουμε δεν είναι φυσικός, δηλαδή κάποια καταστροφή ή πείνα ή άρρώστια ή θάνατος, μήτε ό,τι συνήθως λέγεται «ήθικός», μα είναι κίνδυνος «πνευματικός».

Και ακόμη καλύτερα, κίνδυνος υπερφυσικός· κίνδυνος που προέρχεται όχι από την γη, αλλά απ' τον ούρανό. Το λέγει ξεκάθαρα ο απόστολος Παύλος, όταν υπογραμμίζει με νόημα· «έν

τοῖς ἐπουρανίοις».

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, παλεύοντας μὲ ἕναν τέτοιο πνευματικὸ - ὑπερφυσικὸ ἐχθρό, τὸν διάβολο, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ καταπολέμηση «διὰ μόνης τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου». Αὐτὰ μόνον τοὺς δὲν φθάνουν, χαρακτηριζόμενα ἄλλωστε ὡς ἀνεπαρκῆ καὶ ἀδύναμα.

Χρειάζεται πρωτίστως ἡ Θεία Χάρις, πού «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Αὐτὴ «καθαίρει, φωτίζει καὶ ἐνισχύει» τοὺς ἀνθρώπους. Καθιστᾷ τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἄτρωτες καὶ φρούρια ἀπόρθητα. Ἔτσι αἰσθάνονται ἀσφαλεῖς καὶ ἐνδυναμώνουν τὴν πίστη τοὺς στὸν Χριστό.

Πρέπει δὲ νὰ ποῦμε πὼς ἐτοῦτος ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου ἐνάντια στὸν ἄνθρωπο, εἶναι πολὺ παλιός, ὅσο καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Γνωστὴ εἶναι ἡ παρακοὴ τοῦ θεϊκοῦ θελήματος καὶ ἡ παράβαση τῆς ἐντολῆς Του.

Καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίζουν τὰ βάσανα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὡς κληρονομία τῆς παρακοῆς καὶ τῆς παράβασης τῆς θεϊκῆς ἐντολῆς. Ἡ τότε παρακοὴ καὶ παράβαση γέννησε στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀρρώστια, τὴν ἐξαθλίωση, τὴν ἐγκατάλειψη, τὸν πόνο καὶ τέλος τὸν θάνατο. Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ δεινὰ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε μόνος.

Γιατὶ ἀπὸ τότε ἀκριβῶς ξεκινάει τὸ σωτήριο ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος ὡς σωτήρας τοῦ ἀνθρώπου, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ εἶναι μαζί του καὶ τελικὰ ἡ νίκη θὰ εἶναι δική του.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι, πρὶν ἔλθει ὁ Χριστός, βρισκόντουσαν στὰ χέρια τοῦ διαβόλου, τώρα μὲ τὴν ἔλευσίν Του, εἶναι στὰ δικά Του χέρια. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει πὼς ὁ διάβολος καταργήθηκε. Ὁχι, γιατί δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα του. Ὑπάρχει καὶ συνεχίζει νὰ πειράζει καὶ νὰ διαστρεβλώνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως ὑπάρχει ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, ἡ πρεσβεία τῆς Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων μας, μαζί μὲ τὴ δική μας ἀγωνιστικότητα, πού μᾶς φυλάει καὶ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὴν κακότητα τοῦ διαβόλου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς μᾶς ἔμαθε νὰ προσευχόμαστε καὶ νὰ ζητοῦμε τὸ «ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ», δηλαδή νὰ μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τὴν κακότητα τοῦ διαβόλου.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλοντας τὶς θαυματουργικὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Χριστοῦ στοὺς δαιμονιζόμενος, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὀφείλουμε νὰ βρισκόμαστε πάντα ἄγρυπνοι καὶ ἐτοιμοπόλεμοι γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα. Ἐπειδὴ ὁ διάβολος ποτὲ δὲν κοιμᾶται· ποτὲ δὲν ἡσυχάζει καὶ ποτὲ δὲν παρατάει τὰ ὀδυνηρὰ βέλη του.

Γιατί αὐτός, ποὺ πάντα πονηρὰ πορεύεται καὶ μισεῖ τὸν ἄνθρωπο, θέλει τὸ κακό του, τὸν ἐξευτελισμό, τὴν ἀπαξίωση, τὴ χλεύη, τὴν ἀπογοήτευση, τὴν καταστροφή.

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ καὶ ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία, τὸ ὠφέλιμο, τὸ δίκαιο, τὸ ἅγιο. Τιμάει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν περιβάλλει μὲ τὴν ἀγάπη Του. Ἐπιθυμεῖ νὰ προσφέρει τὴ δική Του ζωὴ μὲ μιὰ μονάχα προϋπόθεση· νὰ τὸ θέλουμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

Τὸ νὰ ἀπορρίπτουμε δὲ αὐτὴ τὴν βασικὴ βοήθεια, ποὺ μᾶς χαρίζει ἀσφάλεια, σωτηρία, εἰρήνη καὶ τὴν χάρη του Χριστοῦ εἶναι τούλάχιστον μιὰ ἐπιπόλαιη καὶ ἐπικίνδυνη ἐπιλογὴ μὲ πολὺ βαρὺ κόστος.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]